

[Viggo Starcke.]

stykke jord. På det venstre bor der en flittig og dygtig mand, som er tidligt oppe om morgenen, og som arbejder med fuld musik hele dagen igennem, og han er i stand til i årets løb at avle for 20 000 kr. På den højre side af landevejen bor der en dovendidrik, som ligger i sengen til langt op på formiddagen og sidder og spiller kørt på kroen om aftenen, og han er kun i stand til at avle for 10 000 kr. om året. Det vil sige, at disse to mænd tilsammen avler for 30 000 kr. All right; skal vi så anlægge ud-ligningssynspunktet dér, vil det vel være rimeligt at give dem 15 000 kr. hver, d. v. s. at man tager 5 000 kr. fra ham til venstre og giver til ham på højre side. Men hvad bliver følgen deraf? Følgen bliver, at næste år ræsonnerer den mand, der er doven, således, at han siger: jeg kan godt klare mig for de 10 000 kr., og kan jeg få 5 000 kr. i tilskud, er jeg da ikke så tosset, at jeg avler for mere end 5 000 kr. Og den flittige og dygtige mand siger: når jeg dog skal af med de 5 000 kr., hvorfor skal jeg så avle for 20 000 kr.? Jeg nøjes med at avle for 15 000 kr. Det vil sige, at næste år bliver der i stedet for 30 000 kr. kun 20 000 kr. til deling.

Det er et skematisk billede, som giver en realistisk forklaring på, hvorfor vi i dette samfund ikke kan komme i gang med opbygningen, og det kommer i høj grad af de gamle partiets udligningspolitik, idet de udligner frugterne af arbejdet uden at åbne mulighed for arbejde for alle, der vil til, og uden at standse udbytningsmulighederne for dem, der uden at arbejde sidder og har store indtægter.

Den højtærede statsminister omtalte også i sine bemærkninger til venstre spørgsmålene om valutapuklen og Englandstraktaten. Det er ikke min opgave at forsvare venstrepartiet, men det er min opgave, set fra vort synspunkt, at se at finde frem til, hvad der er en rigtig politik, og vi mener, at de indkøb, vi fik foretaget for valutapuklen, var ikke tåbelige indkøb, idet de ville have kostet mindst det dobbelte i dag, og selv om der var luksusvarer imellem, kan man sige, at disse luksusvarer fik vi gratis, og dem ville vi altså ikke have fået, hvis det nuværende høje ministerium havde regeret dengang.

Den 30. oktober talte den højtærede handelsminister i studentereforeningen og udtalte dér ligesom senere her i salen, at det gælder om at smede, medens dollaren er varm. Ja, det er rigtigt, men vi kunne ønske noget større tempo på det smederi.

Den højtærede handelsminister udtalte i studentereforeningen ifølge avisernes referater, at når man ser, hvorledes det går i demokratiets hovedland Frankrig, får man en forestilling om, at man må ikke give frie forhold for tidligt. Men det er jo ikke nogen helt loyal fremstilling. For det første er Frankrig ikke demokratiets hovedland, og for det andet er det jo ikke frihedens skyld, at de i Frankrig sidder sådan i det, som de gør. De er jo i høj grad velsignet med restriktioner og statsindgreb og embedsmænd og handelsministre i alle retninger dernede. Man må for en stor del søge demokratiets rødder i England og i Norden, og hvis man ser på, hvordan England er blevet tilredt, efter at det har forladt erhvervsfriheden, og ser de følger, som den politik har ført til, så får man en forestilling om, hvilket klenodie demokratiet og erhvervsfriheden er.

Nu er det ikke min opgave her at kritisere Englands politik, men jeg vil dog minde om, at jeg gentagne gange fra denne talerstol har advaret mod restriktionerne og mod den overdosering af administrationen, som vi har haft herhjemme, idet den indebærer en betydelig risiko for udvikling af korrupsion. Derfor bør man også med opmærksomhed følge den proces, som i øjeblikket foregår i England, for at tage lære deraf i tide, inden lignende fenomener begynder at dukke op herhjemme.

Der er mange objektive grunde, som taler for en hurtig afvikling af restriktionerne, og jeg vil i så henseende tillade mig at henvise til direktøren for varedirektoratet, hr. Erik Lindgrens udtalelser og anbefaling; jeg vil gerne henvise til nationalbankdirektør Bramsnæs, der anbefaler en afvikling af restriktionerne hellere en dag for tidligt end en dag for sent, og jeg vil henvise til Belgiens eksempel, Belgien, som netop har gennemført denne afviklingspolitik under en socialistisk regering. Jeg spørger den højtærede handelsminister: Gør Belgiens eksempel intet som helst indtryk på ham, og er det ude af stand til at hjælpe med til at forme hans politik?

Til den højtærede justitsminister, hvis redegørelse vi hørte i formiddags, har jeg ikke mange bemærkninger. Jeg mener, justitsministeren i denne sag har været en velmenende, men noget kluntet mand, men det har man lov til at være inden for en vis margin.

Derimod er der en anden ting, jeg godt kunne lide at komme ind på allerede nu, inden det bliver aktuelt her i salen, fordi